

Alexander Ruben

Alexander Ruben

*Omnia Mutantur, nihil interit.
Allting förändras men allt är ändå detsamma.*

Snöade det den dag du föddes, eller regnade det? Kanske var det en vacker dag, men spelar det någon roll? Du har levt i över 29 år nu, och du har insett att det finns så mycket viktigare saker att hänga upp sig på, än huruvida det haglade eller inte på din födelsedag.

Din mamma var ganska snäll när du var liten. Det är klart, alla föräldrar går väl sina barn på nerverna lite då och då, men på det stora hela gjorde hon nog sitt bästa. Dina två andra syskon var såpass mycket äldre än du, så de tog inte upp så mycket plats, och det var skönt. Din pappa jobbade i industrin och kom hem ganska sent på kvällarna, så när du var liten var ni oftast bara två i huset.

Skolan var mycket intressant. Läsa kunde du inte, och kan det knappt ännu, men det var för dig helt oväsentligt vid den här tiden. Räkna kunde du. Du hade en förmåga se mönster, och såg talens skönhet direkt, utan att behöva konstla till det med regler eller annat.

Tyvärr förstörde din fröken all din passion.

Heidi hette din fröken och du kan dra dig till minnes en episod från tredje klass, då hon i klartext talade om för dig att hon inte alls förstod vad matematik var: ”Om du har tolv blommor i en rad och så har du tolv sådana rader, hur många blommor har du då?”. Stackars din fröken. Hade hon frågat direkt hur mycket tolv gånger tolv var så skulle hon ha fått svar omedelbart, men hon envisades med att krångla till det med blommor och rader och sånt. ”Om man planterar blommor på ett sånt sätt”, sa du, ”så är man inte värd att ha några blommor”. Och det stod du för.

Din fröken var av en kraftfull natur och lät sig inte bekommas. Hon gjorde ett till försök: ”Du har sju karameller i ena handen och nio karameller i den andra. Hur många karameller har du då tillsammans?”. ”Inga alls”, svarade du givetvis. ”Jag har inte några i den här handen, och inte nån i den här, och det är

fel att säga att jag har när jag inte har några.” Men din fröken gav inte upp inte. ”Jag menar att du kan låtsas, lilla vän, låtsas att du har karameller.”. Du gjorde som du blev tillsagd och låtsades och gav triumferande ditt svar: ”Fjorton!”. ”Ånej, sexton har du, sju och nio är sexton, förstår du”. Och det visste du ju. ”Men du sa att jag skulle låtsas, så då låtsades jag att jag åt upp en och gav bort en och då har jag fjorton kvar.”

Det går inte att blanda olja och vatten, och lika lite går det att blanda teori och praktik. De är två vitt skilda områden och bör inte blandas ihop på det sätt som min fröken Heidi försökte sig på under min skoltid.

Skolans underliga tankegångar och konstiga värderingar gjorde att du blev ganska så lite motiverad att gå dit. Din mamma köpte dig en räknebok och en räknesticka, och det hände allt oftare att du stannade hemma och räknade själv, istället för att träffa stackars fröken Heidi.

Men lite senare under din utbildning blev det annorlunda. I de två ämnena historia och religion fick du en helt underbar lärare som hette Lönn. Han gjorde dig intresserad och motiverad och du fick chans att fundera lite på din tillvaro. Tidigare hade dessa lektioner bara varit faktamatande och du hade tvingats acceptera de mest förryckta påståendena, om allt möjligt. Men Lönn fick dig verkligen att trivas.

Det var dock bara magister Lönns lektioner som föll dig i smaken, alla andra ämnen föll bort och du var hellre ute och spelade fotboll än var på lektioner, och detta ända upp i gymnasiet. Betygen var ju inte direkt lysande, det kan man lungt säga, men efter gymnasiet fick du i alla fall chansen att göra något nytta. Du tog värvning som ljungräddare på en båt ner mot Afrika, vilket var otroligt lärorikt.

Knark var inte så dumt. Hasch och kokain fick dig att se en del nya perspektiv, men det blev dyrt och du lade av ett tag.

Du funderar i bland. Det finns någon undersökning som säger att 95% av jordens befolkning har en tro på någon form av högre makt, och det är säkert sant. De resterande 5% är väl för dumma för att tro. Det som är underligt, det är att alla människor tror på olika, vitt skilda saker. En del dyrkar pengar, andra makt. En del tror på en snäll, skäggig Gud uppe i himlen, som slåss mot en djävul som ser ut som en getabock. Vissa tror på naturvetenskapen och vissa satsar på New Age. Själv vet du inte alls vad du tror på.

På något sätt är du ändå övertygad om att alla i grunden har samma tro. Du tänker dig det som skuggor, något du kom på under mellanstadiet: Du tänker dig att du håller upp en blomma framför en ljusstråle i ett mörkt rum. Blomman kastar sina skuggkonturer på väggen bakom. Sedan tänker du dig att du håller upp andra föremål; en flaska, en majscolv eller en penna. Alla dessa kastar olika skuggor. Du fortsätter fun-

dera och tänker dig att du lyfter ut dessa skuggor och håller dem vinkelrätt mot ljuset. Allt som blir kvar på väggen blir ett streck, som blir olika långt för de olika föremålen skuggor. Håller man sedan DETTA streck vinkelrätt mot ljuset blir det en prick!

En prick, som man kan veckla ut en vas ur, en flaska, en penna, en bil, till och med dig själv. Frågan är om man inte kan fortsätta veckla ut, mer och mer, och om man vecklar ut oändligt många gånger, då har man nått gud. Det är vad gud är för dig, den oändliga dimensionen, det mest komplexa. Men det är ju vad du tror.

Efter Afrikatrafiken i ett par år blev du sparkad, och fick ta jobb som lagerarbetare i hamnen och ett tag knäckte du som städare. Helt okej jobb.

Men arbetslöshetens demon slog ner på dig också och du fick finna dig i att gå på socialbidrag ett tag, men det tog slut alldeles för fort, så du snodde lite bilar och sålde och det var väl helt okej. Du

behövde ju pengarna, och det är bara nyttigt för ägarna att få gå lite grann.

Polisen tog dig till slut och det var inte så dumt att få ett gratis rum med gratis mat, där du ostört kunde plugga lite matematik, eller måla en tavla eller två. Där träffade du också den underlige mannen Rasmus, som starkt trodde på UFO:n och andra konstiga fenomen, och som var helt övertygad om att han hade blivit inspärriad på att han ”visste för mycket”. Du hade mött så många underliga religioner under dina resor, och betraktade denna mans övertygelse som ännu en.

Ni umgicks ett tag efter fängelsetiden, men det tog snabbt slut när Rasmus ville visa dig det ställe där han och hans astronomikkompanjoner arbetade. Du ville först inte, men han tjatade så, att du slutligen följde med. Men som du hade befarat fanns det ingen där, han hade bara inbillat sig alltsammans, och han blev så förtvivlad och arg, att du tyckte det var bäst att lämna honom åt

sitt eget öde, och sedan dess har du inte sett honom.

På senare tid har det varit lite svårare att hanka sig fram, men du försöker, så långt det är möjligt att inte vara bitter. Det hjälper ju knappast, så du möter varje ny dag med en klackspark. Det som händer, det händer och det är skönt att bara låta strömmen ta en med till nya upplevelser.

Igår blev du rånad. En stor man med knogjärn och arga hundar, slet tag i dig på gatan när du gick hemåt genom stan runt fyratiden på morgonen. Han sparkade dig och slog dig, och stack med både nycklar, plånbok och allt möjligt. Det enda du har kvar är ditt kära hals-smycke, med ett foto på din mamma och pappa, som du inte har träffat på säkert tio år. Den har du kvar, och då gjorde det inte så mycket att det andra skräpet försvann. Lägenheten var ändå ful, det är dags att hitta något nytt.

Under dagen idag har du snott några flaskor sprit från en lastbil som vält, och

du har blivit rackarns berusad. Någonstans att sova vore inte dumt, och en flaska vin till skulle väl också sitta rätt fint.

Du har precis fått syn på ett lämpligt mål. Det är ett jättestort hus, där det verkar vara fest, och det är väl ingen som skulle ha något emot att även du tog del av den. En flaska sprit till skulle inte sitta fel.

Du slår sönder rutan till vinkällaren som du just har fått syn på och börjar klättra in.

Här skall drickas!

Malin Eklöv

Malin Eklöv

”One small step for a man... But a giant leap... for mankind.”

Någonstans därute, tänker du ibland när du tittar på stjärnhimlen, finns svaren på alla de frågor som vi människor ställt oss själva i årtusenden. Den som söker skall finna, var det någon som sa, och de orden har du tagit till ditt hjärta. Därför har du sällat dig till den ädla forskarskarans massa, därför kan du vara klarsynt där andras ögon bara grumlas.

När du föddes var du mycket efterlängad. Dina föräldrar, båda två över fyrtio hade länge drömt om ett barn och nio månader efter det att din fars mikroskopiska spermier sökt sig till din mors väntande ägg och lyckats genomföra den första celledningen, föddes du på ett välansett privatsjukhus i stadens utkanter. Vad du aldrig riktigt har kunnat komma över var att du dödade din mor vid födseln. Hon klarade helt enkelt inte påfrestningarna, men så fungerar naturen, bara de som är starka tillåts överleva.

Din barndom var väl så bra som någon skulle kunna begära. Din far uppfost-

rade dig, tillsammans med tjänstefolket som tog vid då han inte var hemma. Far din var barnläkare, och gjorde hembesök eller hade jour mest hela dagarna, och det var bara tidigt på morgnarna och sent på kvällarna som du fick chans att umgås med honom. Du lärde dig läsa när du var fem år och din far, som alltid satte ditt bästa i första rummet, ordnade med en privatlärare åt dig, Hubert Stormare, en stor man runt 50 med välansad mustasch och med kunskaper inom matematik, svenska, engelska och fysik. Ämnen som språk, historia och andra triviala samhällsämnen som religion blev snabbt tråkiga, medan intresset för matematik och fysik bara växte. Tanken på att världen var uppbyggd efter exakta regler, där det som skedde, skedde därför att det var helt logiskt, fick dig att känna dig trygg. Det fick dig att förstå att det som hände din mor vid födseln inte var något underligt - det måste ju ha varit logiskt - och det gav dig stadga i dig själv när din far skrek åt dig i fyllan på kvällarna, eller

när han slog dig mitt framför ögonen på tjänstefolket. Allt var ju logiskt och rationellt. Din far kunde inte ha handlat på något annat sätt. Din far gjorde det som var bäst för dig.

När skolan sedan började var det som om världen plötsligt växte. Från att ha varit bara din familjs villa, en strand och grannarna, blev plötsligt världen någonting så stort att du inte längre kunde ta på det. Din egen kunskap var bara ett litet fragment av sanningen, och det fanns så mycket kvar att förstå. Du ville veta allt, och du vägrade låta någon stoppa dig.

Din far dog två dagar efter din nioårsdag, 2,1 promille i blodet, fel sida av vägen och en förbryllad gammal man som inte hann svänga. Din far kastades ut genom vindrutan, och skar sönder armarna, båda aortorna och krossade skallbenet. När han slog i marken bröt han nacken. Enligt läkarna var döden ögonblicklig. Du grät, det gjorde du, men vetskapen om att han inte behövde utstå någon smärta fick dig att

besinna din sorg. Din privatlärare, Hubert, var snabb med att begära vården. Ingen frågade dig om lov.

På begravningen, som ägde rum någon vecka senare, kräcktes du. Mitt i kyrkan, på första bänk kastade du upp din magsäcks innehåll, frukost och gårdagens middag. Det var inte det att du, i sådan överdriven utsträckning sörgde din far, eller att du kände dig instängd eller fobisk i kyrkans lokaler. Det var vad prästen sa, som fick dig att må illa. Han talade om Jesus och Gud, som på den yttersta dagen skulle rädda din far till himlen, till evig frälsning. Det ville du inte. Du vägrade gå med på något så irrationellt. Din far är DÖD, och han kommer inte leva igen. Han är kremerad och begraven, och det finns inget liv kvar i askan, två meter under jorden. Men ditt illamående lät dig i alla fall slippa resten av gudstjänsten.

Tillsammans med Hubert och ditt tjänstefolk bodde ni kvar i din avlidne fars villa. Han behandlade dig väl, men blev allt mer reserverad och tillbakadra-

gen ju längre tiden gick. Men det tänkte du inte på då. Du gick i skolan, och arbetade dig målmedvetet framåt för att finna sanning och kunskap. I fjärde klass fick du din första och bästa vän, Blenda. Blenda och du var så olika. Hon hade svårt för att läsa, och förstod inte matematiken, men det spelade ingen roll. Du fick chans att använda dina kunskaper för att hjälpa till och det kändes bra att få veta att du själv alltid var i överläge gentemot Blenda. Du hade allt.

När du passerat femte klass hade Blenda börjat få bröst. Vackra, runda och mjuka hävde de sig fram på hennes kropp och fick skjortorna att stå ut lite grann på de rätta ställena. Själv stod du där, platt som en pannkaka framför spegeln, och förbannade allt och alla på att just du var född till att bli så ofullkomlig. Plötsligt var det inte lika roligt att umgås med Blenda längre. När du ville ta med henne hem och lära henne lite matematik, ville hon plötsligt inte längre. Hon hade fått andra intressen.

Och visst försökte du följa med och vara henne till lags lite grann, och följa med och titta på gymnasiepojkarna när de spelade fotboll, bara för att märka att du inte längre befann dig i överläge. Det var inte längre du som hade övertaget. Det gjorde ont.

Dina studier blev ditt liv. Efter att ha brutit med Blenda, samtidigt som hon skaffade sin första pojkvän, blev kunskapen återigen det som var det viktiga. När gymnasiet blev aktuellt var det matematik och kemi som blev triumferna. Logiken och resonemangen kunde återigen svepa in dig i stillhet. Darwinismen, genforskningen och biokemin, fick dig att försjunka i de skönaste av drömmar. Möjligheten fanns att skapa nytt liv, bättre liv, det visste du nu. Mäniskan hade makten, inte bara över materian, utan också över livet. Mänskligheten hade lyckats förklara gud!

Det år du fyllde nitton blev du utkastad ur ditt hem. Hubert hade dragit på sig skulder och in-tecknat huset. Och eftersom det var du som stod som ägare

efter din myndighetsförklaring, var det ditt problem att betala skulderna. Hubert gjorde sig oanträffbar, och ville inte tala med dig. Tvingad att betala de skulder som plötsligt lagts på dina axlar, var du nödgad att ta ett jobb och skjuta upp de studier du planerat på högskolan som du så länge sett fram emot. På grund av din fars goda namn fick du uppskov med avbetalningarna på skulderna, och gav ett par år för att tjäna ihop till de pengar du behövde. Tjänstefolket avskedades förstås, och det var med viss skadeglädje du såg dem packa ihop sina ägodelar och försvinna från dig. Den här gången var det du som bestämde.

Under de följande åren drog du runt från jobb till jobb. Det var inte det att du hade svårt att få ett fast arbete, utan vad du störde dig på var människorna på jobben. Du hade svårt att stå ut med de udda karaktärer du fann på restaurangerna, snabbköpen eller kontoren. De flesta människor var otroligt naiva i sitt tänkande, de flesta var lågutbildade

och du hade till och med svårt att konversera med dem, utan att använda ord de inte förstod. Ofta blev det så påfrestande för dig att du var tvungen att lämna din anställning efter bara några månadslöner.

Då du var intresserad av, och redan nu hade relativt stora kunskaper inom kemi och biologi lyckades du genom en ren slump få tag på ett arbete på ett mindre företag som laboratorieassistent, vilket visade sig vara mycket lärorikt. Äntligen fick du en möjlighet att träffa människor, som, liksom du, förstod vad som var viktigt här i världen, utveckling och förbättring, inom alla områden. I och med att du var så ung och oerfaren var väl denna tid kanske inte så glamourös när du tänker tillbaka på den, men den lärde dig mycket och kunde ge dig så mycket pengar att du kunde betala tillbaka Huberts skulder, skaffa dig en liten lägenhet och äntligen söka in på högskolan.

Högskoletiden var underbar. Kemiingenjör med inriktning på genteknologi

blev ditt tema, och din stora passion och hängivenhet till ditt ämne fick dig att klara dig igenom de fem åren med utmärkta resultat och det företag du tidigare jobbat för stod redan och väntade på din återkomst så snart du fått din examen. Det kändes bra att få vara så uppskattad. I och med att du hade kämpat och aldrig tappat motivationen hade du kommit dit du ville.

Första gången du skulle injicera ett gift i ett marsvin i företagets laboratorium mätte du lite illa. Trots att det bara var ett obetydligt litet djur, och du visste att det du gjorde var i forskningens heliga namn, fick du en liten knut i magen. Det var hormoner, det visste du - kemiska signaler i din kropp, som ville få dig att reagera på ett visst sätt - men du hade svårt att acceptera att de opponerade sig utan att du tillät dem.

Du är bättre på att hålla dem i schack nu för tiden.

Flera år har gått sedan du först började arbeta på ”avdelningen för genetisk

förädling”, och du har vandrat från att förstora könsorgan på små kaniner till att förbättra muskelmassa hos nötkreatur, men det är först för ett halvår sedan som du verkligen fått förverkliga din dröm; *att få arbeta med människor.*

Två barn har du skapat, för mänsklighetens bästa. En vanlig kvinna skulle kanske skrämmas av dess utseende, men inte du. Du vet att de bara är genetiska experiment, och att de saknar huvud och hjärna och att halsen bara slutar i en liten utbuktning rör dig inte. De har inga känslor i vilket fall, inget fungerande nervsystem, de är ju bara två biologiska maskiner. Tankarna på dess användningsområden är fascinerande. Sjukvården har länge haft brist på organdonatorer för t ex hjärtsjukdomar, men med din ”uppfinning” behöver man inte ha detta problem längre. Du är en hjälte, Malin, precis som du visste att du skulle bli.

Du är en hjälte, en mänsklighetens ädle riddare, den perfekta kvinnan.

Men hormonerna spökar än och knuten bara växer.

En dag så kom en ganska stor man fram till dig där du stod och analyserade några prover. Det var Robert Hellsing, din chef. Nej mer exakt din chefs chefs chef. Han tyckte att du hade gjort bra ifrån dig på avdelningen och han bjöd in dig till sin 50-års fest. Du kunde knappast tacka nej även ifall du inte tycker om allmänna tillställningar. Festen är glammig och stöjig. Du står just nu och pratar just med Robert och hans familjepräst. En präst!

Vinet är iallafall gott, men även det börjar ta slut. Hoppas att Robert har mer vin.

Rasmus Hellsing

Rasmus Helsing

Född 1969 i ett ganska fattigt hem av din mor Cecilia Helsing. Du minns inte så mycket av dina första tre levnadsår, men du vet att du kunde gå redan vid 3 månaders ålder. Det fanns det bilder på, fast de är ju borta nu... Ja, ja.

Men, ju äldre du blev desto mer pengar fick ni i familjen, ja, ni var inte en särskilt stor familj. Det var bara du, din mamma, din syster Julia och er lilla hund Lurven. Lurven var din enda vän på den tiden, han var alltid med dig och han var otroligt smart. Han var säkert än av de smartaste hundar som levat. En gång t.ex. när du var ute och gick med Lurven utmed ett järnvägsspår så skällde han plötsligt till och rusade iväg. (Du hade självklart honom inte kopplad, han kunde gå lös utan fara.) Han sprang rakt ned längs järnvägsspåret vilt skällande, och du sprang efter..

"Dumma hund! Kom tillbaka!"

Där nere så såg du vad Lurven hade sett:

"Sluta skälla dumma hund! Lurven, bort från den där farbrorn! Släpp det där köttbenet! Lurven! Kom tillbaka!"

En stackars man hade fastnat i järnvägsspåret med ena foten och ett tåg var på väg i hög fart mot honom! Du fick skynda dig att försöka få hans fot fri och i sista stund lyckades du slita loss foten och dra undan den stackars mannen ifrån det framrusande tåget! Han var mycket tacksam eftersom du och Lurven hade räddat hans liv.

"Unge man!! Du får väl hålla koll på din hund. Han sprang just iväg med en av mina köttbitar. Han ryckte den rakt ur kassen!"

Han sa att en bättre hund en Lurven fick man allt leta efter. Du var mycket stolt.

Tiden gick och när du var 7 år var det dags för dig att börja skolan, du gick själv stolt till skolan med en ny fin ryggsäck och fina pennor. De hade du själv varit och köpt. Första dagen var mycket spännande, du fick träffa din lärare och

din klass. Men det fanns inga snälla barn i din klass, så du var ute med Lurven istället, ibland gick du förbi lekplatsen där de kastade kula och du såg hur avundsjuka de var på dig för att du hade en så fin hund som Lurven.

"Vad är det där för byracka du har! Kom och kolla på Rasmus fula lilla hund!"

Alla ville klappa honom och titta på honom.

"Hababa! Titta på öronen. Ha! Vilken ful svans! –Håll käften med er!"

Du gick dit till och från för att titta på dem, men du tog inte med dig Lurven då för de var så jobbiga då... alla ville ju klappa honom och så.

Ja ni höll er mest för er själva, du och Lurven. Ofta tog ni långa promenader i skogen och du lät Lurven spåra olika djur som ni tittade på. Annars kunde ni bara ligga och gosa framför TV:n eller leka i en park. Lurven var verkligen din allra bästa vän, han var så bra att

det inte blev mycket tid över till skolarbete, men det var ju inte så mycket ändå och Lurven var ju mycket viktigare än någon dum matteläxa.

Men en dag när du var 11 år, du gick alltså i femte klass, så hände något som du aldrig kommer att glömma... Det var en ganska kall höstdag och vinden blåste runt löven i fina små virvlar och du och Lurven sprang runt och jagade virvlarna men så när ni kom närmre ett järnvägsspår, det där där Lurven hade räddat den där mannens liv, så skällde han till igen. Precis som förra gången... Och precis som förra gången rusade Lurven nedför spåret, och du sprang självklart efter precis som förra gången.

Lurven! Stanna! Se upp för tåget! Spring inte ut i spåret!

Där nere stod samma man i samma knipa och skrek på hjälp, men när Lurven kom fram till honom. Så tog han ett väldigt språng fram mot din hund!

LURVEN!!! Akta! Tåget kommer Lurven!

Han hoppade fram och greppade tag om Lurven, som gjorde meningslöst motstånd, plötsligt svängde en svart bil fram bakom ett hörn som mannen, hållandes Lurven, hoppade in i!

"NEJ!!! Lurven... snälla Lurven res dig. Sluta nu. Jävla tåg! Se vad du har gjort!"

Och tåget rusade förbi... och mannen åkte iväg för evigt med Lurven.

"Lurven, vakna... VAKNA! Lurven.. Lurven, du får inte lämna mig ensam. Dumma bund var du tvungen att springa så."

Nu hade du ingen kvar... Din mamma försökte väl trösta dig och hon sa att hon skulle köpa en ny hund. Ha, det går inte få en ny Lurven, du ville inte ha någon ny hund, man kan inte köpa vänner på ett sådant sätt.

Du begravde Lurven på kyrkogården

.Efter det som hände med Lurven så var det inget som var roligt längre, du gick till skolan, satt i lektionerna, hade rast, gick hem, tittade på Tv, gick och

lade dig, gick upp, gick i skolan, satt på lektionerna, hade rast, gick hem, tittade på Tv, gick och lade dig, gick upp...

Men så en dag i maj när du var 12 år hände någonting otroligt: Du var på väg hem från biografen där du hade sett "Star Wars, Rymdimperiet slår tillbaka". När du gick genom parken där du brukade leka med Lurven såg du plötsligt ett kraftigt ljussken på himlen! Det rörde sig på ett sätt du aldrig hade sett förut och du det var inte förrän efter det hade åkt iväg med en otrolig hastighet över horisonten som du förstod vad du hade sett: Ett UFO, Unidentified Flying Object, ett flygande tefat, utomjordingar. Vilken upplevelse! Du berättade detta för väldigt många och de blev mycket imponerade, tänk att ha sett ett äkta UFO!

"Jävla tön! Tror du verkligen att det finns flygande tefat?"

Efter den här händelsen började du att leta efter allt slags material som du kunde hitta om UFO:n och utom-

jordiska aktiviteter; nu hade ditt liv en mening igen. Du sökte efter material överallt och hittade många intressanta saker. Det var många som ville få reda på det du visste om flygande tefat och utomjordlingar men till dina "kamrater" sa du inget även om de bad dig så snällt:

-Snälla Rasmus, kan du inte visa mig dina grafer över flygande tefat?

"Vilken idiot.... han tror på det."

-Men kom igen då Rasse, vi är ju kompisar. Visa mig dina bevis på tefat.

"Men fan Pontus vad ojuste du är. Åh han är ju en idiot."

Du började engagera dig mer i skolan, en del saker var ju faktiskt ganska intressanta! Du gjorde utmärkt ifrån dig i skolan och du märkte att dina lärare blev imponerad av dina kunskaper inom astronomi och naturvetenskap, men det är ju förståligt att de inte gav dig högsta betyg då detta skulle väcka avund hos andra elever, som dina

försändiga lärare redan hade märkt var avundsjuka på dig pga ditt arbete med U.F.O:n

Så du var mycket nöjd när du gick ut nian med betyget 2,8, alla visste ju ändå hur mycket du kunde. Du visade alltid upp dina utmärkta kunskaper på alla lektioner.

"Så Rasmus... hur räknar man ut det här då? Det är ju enkelt. Att du inte kan förstå. Dela det ena med det andra och du har svaret."

Efter att du hade avslutat dina studier i högstadiet började du på gymnasiet. Här fick du återigen chansen att briljera med dina kunskaper inom astronomi och mycket annat. Din astronomilärare blev så imponerad av dina kunskaper att han en dag bad dig att följa med för att prata med en professor i astronomi. Han var mycket trevlig och ni diskuterade utomjordingar och U.F.O.:n. Tillsammans studerade ni stjärnor och satte upp bevakningskameror. Du träf-

fade Herman, han hette så, så gott som varje dag efter skolan och ni studerade videor som var filmade mot stjärnorna och många gånger så syntes det flygande objekt som mycket väl kunde vara just flygande tefat. Många avundades din vänskap med Herman, då ni hade så roligt och trevligt tillsammans. Men de var ju inte lika smarta som du, så de förtjänade inte att ha de diskussioner som du hade med Herman.

"Herre gud, någon borde tala med honom, nu har han en lätsavän också. Vet hans föräldrar om hur det är med honom."

Lärare var också avundsjuka, förstås.

"Rasmus, vi är lite oroliga över dina studier och vi har hört av dina kamrater att du är med någon professor heter Herman, låt inte detta gå ut över ditt skolarbete Rasmus, du måste skärpa dig nu. Koncentrera dig mer på skolarbetet."

Så det fanns inget annat sätt för dig att kunna fortsätta med dina studier med Herman, än att du vid 17 års ålder var tvungen att hoppa av skolan för att ge

hela din tid åt Herman och era studier av utomjordisk aktivitet. Trots alla andras reaktioner så kände du att detta var det rätta att göra.

Så hände det. Ett brev damp ned i din brevlåda; du skulle mönstra, allmän värnplikt, skjuta på folk med kulspruta, kasta granater, döda människor, sprätta upp deras magar, polera kängor, bli spottad i ansiktet av seregeanter, gräva bajsgropar... NEJ! Intel! Du skulle aldrig göra värnplikt. Aldrig. Du vapenvägrade, aldrig att du skulle lära dig att döda, fy fan. De kom i en polisbil och sade att om du inte skulle lära dig att döda och göra honnör skulle de kasta dig i fängelse. Du vägrade; varför skulle du vilja döda någon?

De satte dig i fängelse, för att du vägrade att döda.

Det kunde inte vara anledningen tänkte du ofta där du satt i din cell och räknade av dagarna medan de sakta drev förbi. Det måste vara någonting annat. Vad hade du gjort, som gjorde att du

förtjänade fängelse? Och hur gick det nu med Herman? Du hoppades och trodde att han skulle fortsätta ert arbete även utan dig. Så fel du hade.

Du fick sitta i tre månader, under den tiden lärde du känna en annan man, Alexander Ruben, som hade stulit en bil, men han gjorde det utan att mena någonting illa. Ni lärde känna varandra ganska väl i fängelset och ni slapp ut samtidigt. Du hade förstås berättat för Alexander om Herman och han ville gärna träffa honom, men det gick ju inte. Ja alltså, Herman tyckte inte om när det var mycket människor runt omkring honom. Han ville helst vara själv med dig. Så det gick ju inte att för sig att Alexander skulle följa med och träffa Herman.

Tänk om han upptäcker.

Men Alexander var så påstridig så att när ni slapp ut hade du lovat att han skulle få följa med till Herman. Och så blev det. Ni begav er i absolut första hand till Hermans ställe; han bodde i

en lokal i närheten av ett universitet - det var även där som ni hade era forskningsrapporter. När du och Alexander kom dit så var det ingen som svarade när du knackade så du kände på handtaget. Öppet. Du rusade in i lägenheten, men där var det så gott som tomt. Ditt teleskop och andra saker fanns där men Herman och allt som var hans var borta! Nu förstod du allting; det var därför du hade blivit inspärriad! Du mumlade något till Alexander och försvann snabbt därifrån.

Ditt liv var bara kaos nu. Dagarna rusade förbi och du levde i ett töcken. Att kontakta familjen hade du inte ens tänkt på. Du rörde på dig hela tiden, rädd för att *de* skulle hitta dig också, men allt eftersom tiden gick, började du mer och mer vilja prata med din familj. En dag, ungefär en månad efter händelsen med Herman, ringde du hem.

Väl hemma var din mamma mycket stolt över vad du hade gjort och hon förstod att du hade varit tvungen att ”dra runt” ett tag.

"Var har du varit den senaste månaden! Din himmel! Att du inte skäms!"

Det var riktigt skönt att komma hem igen.

"Jag skäms, men inte du. Jag skäms över att ha haft en son som suttit i fängelse. Du är en skam för släkten!"

Trots att alla ville att du skulle bo hemma och mysa med familjen ett tag så kunde du inte stanna; du kände att du ville bo för dig själv nu.

"Nej du måste flytta Rasmus, vi har inte plats för dig. Se nu till att skaffa ett arbete och sedan en lägenhet."

Efter ett par veckor hemma sökte du jobb i en servicebutik, fick det och flyttade hemifrån till en etta.

Det var ett väldigt enformigt arbete på butiken och det blev inte mycket tid över till stjärnor och andra intresanta saker. Du drömde mycket om att sluta och börja med något annat - helst av allt bli astronaut. Inte visste du att din dröm skulle gå i uppfyllelse.

Det var en varm sommar dag när du var 20 år och du som vanligt var på väg hem från jobbet på lunchrasten som det hände. En svart Mercedes svängde upp på gatan framför dig, och ut steg en man klädd i en brun trenchcoat. Det var en man som hette Smith och han sa att han nog hade ett uppdrag åt dig. Han visste hur mycket du visste om astronomi och utomjordisk aktivitet och han ville ha med dig på nästa rymdfärja till månen. Självklart ville du det. Han sade bara: "I'll be back, I'll call you."

Tydligen så var han från FBI eller något sånt. Äntligen fick du reda på att folk visste vad du gick för. Du berättade det inte för många men de som du berättade för skrattade åt dig! De kallade dig lögnare och bad dig att skärpa dig. Som om du inte var skärpt? Tiden gick och han kom aldrig och pratade med dig igen, så du fick fortsätta arbeta på snabbköpet. Men till och från fick du små meddelanden från "en vän" som inormerade dig om läget i bla NASA. Du misstänkte förstas Smith.

En dag när du var 24 år var *hon* där. Hon kom fram till dig en dag på gatan och gav dig en kram. ”Du ser ledsen ut, vad är problemet?” Hon hette Elisabet och ni satte er på ett café och pratade om allt möjligt. Du fick hennes telefonnummer och hon ditt. Hon förstod dina problem och hon lyssnade på dina historier om vad du hade upplevt. ”Men”, sade Hon ”du behöver inte imponera på mig men såna historier, du är en vacker fin människa Rasmus och du är bra precis som du är.”

Du presenterade henne för din mamma, fast de kom inte så bra överens men det gjorde inget.

Äntligen har min son fått en flickvän, jag är så stolt över dig Rasmus, men kunde du inte valt en vettigare tös? Jaja

Nu kunde du kunde slappna av och ta det lugnt med henne. Hon berättade för dig om vad hon trodde på. Det hon sade lät så vettigt så det är klart att det var så. Livet är som ett kretslopp; när du dör så återföds du i en annan kropp och beroende på hur god du har varit så

återföds du i olika kroppar och till slut, om man är en riktigt god människa, så förenas man med alla andra själar och får uppleva det härligaste. Man slipper att bli återfödd. Inga fler plågor på denna jord.

Ni flyttade ihop, du och Elisabet, och ni lever nu i en trea. Livet är underbart och hon är underbar. Du älskar henne och hon älskar dig och Hon skulle aldrig lämna dig. Aldrig. Hon har bara åkt iväg ett tag. Hon kanske till och med kommer att missa din tjugonionde födelsedag, men hon kommer tillbaka. Klart hon gör.

”Vadå inte älskar mig mera?! Elisabet kom tillbaka!”

Synd bara att hon inte kunde följa med till festen, här är det bara gamla stofiler och tråkig släkt. Det är din farbror, Robert Hellsing, som fyller 50 år och du letar just nu efter honom i det här jobbiga folkvimlet. Tja, han kommer nog att återfödas som en groda, så girig som han är. Pengar är inte allt här i livet, men han är nästan den enda du känner på festen.

Robert Hellsing

Robert Helsing

1948 föddes en ganska stor pojke, och det namn han fick var Robert Helsing. Det var du.

Du minns inte särskilt mycket av dina tidiga levnadsår förutom att ni levde fattigt. Din pappa lämnade er familj när du var 3, mamma sa till dig och dina syskon att han bara hade åkt på en resa och skulle komma tillbaka snart. Men han kom aldrig tillbaka och fastän din mamma sa att han inte lämnat dig så visste du att det var så.

Du var äldst bland dina syskon så det var ju bara naturligt att du började sälja tidningar efter skolan när du var 7. Detta yrke var något som du verkligen hatade du minns tydligt hur de andra barnen brukade skratta åt dig där du stod och de vuxna alltid gick förbi dig och köpte tidning någon annanstans. Det värsta som hände dig under din tid som tidningspojke var när ett gäng med pojkar ledda av Billy Askholm, överföll dig och tog hela högen med tidningar och eldade upp dem medan 2 pojkar

höll nere dig. Och alla som bara gick förbi och gjorde inget!

Detta gjorde att du förlorade jobbet och det blev svårare för hela familjen att klara sig.

Pengar

Du svor att hämnas men han var alltid för stark och varje försök du gjorde för att komma åt honom resulterade alltid i att du kom i klistret. Som den gången när du såg hur han släppte ur luften ur Fröken Larsons cykelhjul. Du försökte rusa fram och stoppa honom och du sprang han iväg den fegisen! Men i samma stund som du gick därifrån var det någon som tog ett fast tag i ditt öra och sa: 'Äntligen är du fast din lilla marodör! Så det var du som gjorde det Robert!?'

Du fick skulden för allehanda busstreck som Billy ställde till med och snart var det du som fick ryktet om att vara buse. Efter ett tag så blev du allt mer inåtriktad och struntade i allt det där med vän-

ner och fritid du hoppade av skolan och började jobba på heltid. Under tiden tills du blev 15 han du med många olika småkneg, springpojke, medhjälpare till en trädgårdsmästare, vaktmästare, sophämtare.... men så kom den dagen som blev vändpunkten för dig och hela familjen!

En sen eftermiddag våren 1963 när Mamma var ute i köket och fixade mid-dagen och du och dina syskon satt och spelade yatzy i stora rummet knackade det på dörren. Det var en man som sa att han hade ett mycket sorgligt meddelande.

En kusin till Mamma hade dött och han hade tydligen testamenterat en del pengar till sin enda levande släkting: din mamma!

Hur kunde någon tycka att det var sorgligt?

Pengar Pengar

Efter det här så hade ni tillräckligt med pengar så du började i skolan igen men

för säkerhets skull så lärde du inte känna några nya människor, de skulle ju vara som alla andra var under din tidigare skolgång, som alla är. Självklart ville du inte svika din mamma och du studerade mycket flitigt, så flitigt att du tog realen 1965 för att sedan söka in på gymnasiet och efter att tagit examen med toppbetyg 1268 sökte du anställning på Kondoras, ett försäkrings företag, ekonomi avdelning. Du blev avslagen utan vidare med beskedet: Skaffa vidare utbildning. Men er familj skulle inte ha råd med din ytterligare utbildning så du såg inget annat sätt än att starta ett.

Det var i allt detta som du såg Kristina för första gången. Det var på ett litet café där du satt och drack ditt kaffe och funderade på vad för slags företag du skulle ha. Och in for hon som en stormvind med härligt klarrött hår och sitt underbara leende. Den dagen kom hon för att stanna.... men bara i ditt hjärta för varför skulle hon vara intresserad av en medelmätta som du, utan arbete

och ganska fattig. Du försökte på alla möjliga sätt ta reda på saker om henne utan att hon fick reda på att du ens fanns.

Varje dag kom hon till det café där du satt och väntade på henne och varje dag köpte hon en kanelbulle och en kopp svart kaffe. Så en dag gick du fram till henne och satte dig ned och pratade. Hon var ganska blyg tyckte du och förstod inte riktigt det tills du fick höra: *Hon var förlovad!*

Det måste vara för att du inte hade pengar, du såg ju ut som en sjaskig gammal räv! Om du bara skulle ha tillräckligt med pengar för att uppföra dig med stil så skulle hon nog vilja ha dig. Ja det måste hon, det måste varit därför, det var pengarna. Han var säkert jätterik och kunde dränka henne i juveler om hon ville...

Pengar Pengar Pengar

Du startade efter det här nästan genast upp en budfirma med småpojkar i anställning, precis som du en gång hade

jobbat. Du annonserade med billiga priser och snabb leveranstid för "dina" pojkar kunde ta sig fram överallt snabbt på sina cyklar, Det gick bra för ditt lilla företag och du började få pengar över, tillräckligt mycket över för att kunna börja investera i aktiehandeln.

Så 1971 kom ett bakslag för din verksamhet en av dina pojkar körde ihjäl sig mitt i stan, det fanns inget sätt att dölja pojken och stora rubriker om hur "barnarbete" var fel och att du var en hemsk slavdrivare dök upp i stadens tidning. Du var då 23 år och hade just blivit delägare i ett nystartat kemiföretag. Du var tvungen att dra din kurirfirma i konkurs och tjänade faktiskt en hygglig hacka på det. Efter detta så hade du till och från journalister på dig som hela tiden synade dig och dina affärer och allt eftersom "ditt" kemi företag växte desto mer störde dessa journalister dig. 1975 gick det för långt då en av dem tog kort på dig när du följde efter Kristina hem, bara för att vara säker på att hon mädde bra. Du

hade inte pratat med henne annat än att heja till på gatan om du såg henne. Du hörde hur de tog kort och rusade efter dem, du hann ikapp fotografen och slog sönder hans kamera. Du fick honom att förstå att det kunde vara farligt att följa efter dig. Han fick ett varaktigt minne precis under tredje revbenet. Kniven kastade du i kanalen. Du fick senare höra att han hade avlidit i den gränd där du "tog hand" om honom. Nu krävdes det skydd och till det krävdes pengar.

Pengar Pengar Pengar Pengar

Du gjorde affär efter affär i aktiemarknaden och din förmögenhet växte, du såg till så att hela din släkt fick fina hus i förorter och din mor blev väl omtagen med duktig personal. 1980 ägde du det "lilla" kemi företaget som nu var landets största producent i medicin och var delägare i många företag både inom landet och utomlands. Och så en dag beslöt du dig för att igen hälsa på Kristina. Du hade haft folk som hållit reda på henne så du visste att hon just hade

skilt sig. Du kom till hennes dörr ringde på log ditt bredaste leende och när hon öppnade dörren sa du: "Hej Kristina, minns du mig?"

Hon mindes inte dig, men det kanske inte var så konstigt med det vardagliga utseendet som du hade haft då och hur du såg ut nu! Du charmerade henne på alla sätt och vis och blev inbjuden på kaffe. Du började då berätta din historia om henne och om dig. Hon reagerade inte alls som du hade trott, när du böjde dig fram för att kyssa dig gav hon dig en örfill! Självklart slog du tillbaks. Du lämnade henne där på golvet med en brusten läpp, men Du hade ett brustet hjärta. Att hon inte förstod!

Från den dagen så struntade du i henne då lät kalla tillbaks alla agenter som bevakade henne förutom en och du lade alla kort på henne i ett annat rum långt ned i källaren. Nu var det affärer som gällde!

Pengar Pengar Pengar Kärlek? Pengar Pengar

Du tjänade mer och mer pengar ditt

kemiföretag Alsa blev med tiden internationellt och de andra "småföretagen" växte sig större och starkare under det gyllene 80-talet. Då hände det som inte fick hände, det fick ju bara inte bli så. 1987 snavade din mor i trappan och föll nedför 10 trappsteg och med någon slags oerhörd otur, guds förbannelse, bröt hon nacken. Detta var hemskt, det var oerhört, ofattbart, inte sannolikt, fick inte hända. MOR!!!!... Det var ovidkommande, spelade ingen roll, det var bara att fortsätta med affärerna.

Pengar Pengar sorg Pengar Sorg Pengar SORG

Tiden gick och 90-talet kom, konkurrenterna blev fler och bättre, vinsterna mindre och svårare. Detta kunde du bara inte tillåta! Vinsten måste hållas uppe, så du började att sälja vissa "kemiska preparat" till olika laboratorier. Det var ju deras ensak vad de gjorde med det! *Knark....Vad skulle mamma säga?*

Det är nu 1998 och du fyller 50 år idag du har bjudit in allehanda folk. Du trodde aldrig att det skulle koma så här många. Du är inte så mycket för att

prata med massa människor, men det skulle vara ganska roligt att visa upp din nya vinkällare för dem. Den har ju tagit ett bra tag att bygga och Gud ska veta att den kostade en förmögenhet. Men det var den värd.

Du står just nu och pratar med två ganska trevliga människor. Sigmund er familjs präst, alla framstående familjer har en familje präst. Den andra är Malin, en forskare på erat laboratorium för genetisk förädling. Hon är mycket duktig och därför bjöd du in henne för att hon skulle känna sig uppskattad, synd bara att hon är så ful. Någon som du ångar att du har bjudit in är din systerson Rasmus Hellsing. Han är nog den största idioten på denna sida jorden. Man kan inte lita på något som han säger. Allt han säger är antingen lögn eller överdriven sanning. Han har suttit i fängelse också, vilken slusk.

Men de här båda människorna är nog värda att se din vinkällare, de kommer att bli så avundsjuka på dig.

Det är härligt att vara rik.

Sigmund Fosse

Sigmund Fosse

”Du skall inte tillbe sådana [avgudar]. Ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som bemsöker fädernas missgärningar på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig, men som ger nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud.”

Exodus 20:5

Förr i tiden trodde alla på gud. Nu blir de färre och färre, och snart är bara ett fåtal kvar. Förstår de inte vad Gud vill ge dem, eller står djävulens tecken redan inristat i deras pannor?

1945 föddes du, och Gud var med dig.

Din far var präst i ortens kyrka, och din mor var lärarinna i den enda grundskola som fanns inom flera mils radie. Du var enda barnet i familjen vilket antagligen var mer än nog. Prästgården ni bodde på hade gått i arv i säkert tvåhundra år och det verkade nästan som om den både började förfalla och krympa på samma gång, så ett till barn i huset hade definitivt inte fått plats. Någon gång tyckte du dig i och för sig ändå höra din mor och far prata i köket, om ett andra barn, men om detta var sanning eller inbillning från din egen sida, har du aldrig fått klarhet i.

Du var ett litet och tunt barn och lärde dig inte tala förrän du var nästan tre år och det dröjde flera år innan du kunde formulera längre och avancerade meningar. Till och med upp i vuxen ålder har du vissa problem med att prata rent och förståeligt, och du stammar ibland. Men dum är du inte, det lät din mor dig förstå. Och din far försäkrade dig om att dina talproblem bara var en av guds många prövningar. ”Den Gud vill skänka välgång måste han pröva” sa din far, ”Gläd dig åt detta och skatta dig lycklig åt att du är utvald” sa han och det fick dig alltid att känna dig bättre till mods.

En uppfattning som många har är att Gud är en snäll farbror som älskar alla lika mycket och som förlåter vad som helst, och ger alla människor nåd. Så är det inte! Din mor lärde dig givetvis att

det var Gud som hade skapat världen och att han älskade människan så mycket att han gjorde henne till sin egen avbild, men de första människorna - Adam och Eva - svek hans förtroende och Gud straffade dem genom att kasta dem ur paradiset. På samma sätt kommer Gud givetvis straffa den som sviker hans förtroende idag, berättade din far när du just fyllt tio, tro inte något annat! Helvetet finns till för att rena människan från synd, och det är vad som kommer hända med alla som bryter Guds bud.

Att ha sin egen mor som lärarinna i skolan på dagarna, och sin far som mentor både på under kvällarna och helgerna blev förstas påfrestande till och från, men du är övertygad om att det var just detta som gjorde dig till den plikttrogne och ansvarstagande människa du har vuxit upp till. Du fick ofta hjälpa din far med de plikter han hade som präst - när du var ung fanns det fortfarande en del som gick till kyrkan varje söndag. Det kunde gälla t.ex. att

ta upp kollekt under gudstjänsterna, eller att assistera under begravningar eller bröllop.

När du fyllde år brukade din far ordna stora kalas på prästgården och nästan alla, som bodde i närheten brukade komma dit. Du är inte riktigt säker, men du misstänker att din far uppmanade dem till de under hans predikningar, för det verkade alltid som om det var med en viss motvilja som gästerna besökte ert hem, och det var aldrig några ungdomar där.

Dina första vänner tyckte mycket om att spela fotboll på en äng en bit bakom din skola, och under ett par eftermiddagar och lunchraster fick du vara med. Flera av pojkarna var imponerade av att du var så duktig, trots att det var första gången för dig, vilket knappast kan sägas om din far när han fick reda på det. Det var din mor som hade berättat det för honom och han var eld och lågor, kallade dina skolkamrater för hädare och hedningar, och när han dessutom fick reda på att dessa pojkar presterade

anmärkningsvärt dåligt på både kristendomsundervisningen och sånglektionerna, förbjöd han dig helt enkelt att träffa dem, och det var nog lika bra. Bara ett par år senare började de dricka sprit, djävulsdrycken, och en del av dem rökte både gräs och tobak. I alla fall var det vad du hörde.

Hädare och hedningar finns överallt.

Dagen du konfirmerades var en stor dag. Ditt namn skrevs in i familjebibeln och det var nu helt klart att du skulle gå i din fars fotspår när du växt upp. Det fanns ingen annan väg, det förstod du nu. Du var, liksom din far, utvald av Gud för att föra hans vilja fram till folket, att motverka avgudadyrkan, och att straffa syndare.

Strax efter din confirmation fick du också hjälpa din far med tyngre arbetet i kyrkan. Han började träda in i ålderdomens dunkel, och det lades på dina axlar att sköta gravgravandet, och även resandet av gravstenar, för att inte tala om klockringningen. Nästan all din

tid gick till detta arbete, och det blev många sena kvällar på kyrkogården.

I din klass gick en pojke som hette Elmer. Han ansträngde sig inte alls i skolan och hade alltid dåliga resultat på allt som din mor fick honom att göra. Inte ens i åttonde klass kunde han läsa ordentligt. Han stakade sig igenom orden och läste fel stup i kvarten. Sällan har du varit med om något så oförskämt! Du hatade honom för det och det gjorde din mor också, det var du säker på. Du hatade honom för att han inte förstod Guds budskap, för att du visste att han skulle bli fördömd med en sådan inställning, för att han syndade och hädade.

Elmer tog sitt liv samma vår som du fyllde sjuutton år. Hans familj värdade till min far att ge honom en värdig välsignelse och en begravning, men han väggrade in i det sista. Bibeln gjorde klart att en människa som tar sitt eget liv aldrig, ALDRIG, får begravas i helig jord, ty sådana människor är redan fördömda

från Guds himmelrike Om din far hade tvekat i sin tro och låtit Elmer få en begravning på kyrkogården, hade han inte bara visat stort förakt gentemot de rättrogna vars ben redan multnade bland gravstenarnas mossor, utan också varit medskyldig till en stor synd, och Gud skulle inte ha låtit honom klara sig ostraffad. Gud straffar den som syndar.

Du fyllde arton år och blev myndig och för att fortsätta dina studier i religion och historia, som var favoritämnena var du tvungen att fara till ett lite större samhälle och ett riktigt gymnasium, vilket var en upplevelse förstås. Här fanns även flickor med i undervisningen vilket äcklade dig något. Du var van vid att bara pojkar satt bredvid dig i klassrummet, och att kvinnofolket hölls borta från människans värld. ”Kvinnor skall tåga i församlingen”, drog du dig till minnes och föraktade det hädiska system som tillät sådant förfall.

I din studiegrupp gick en av satans

horor, Emilia Kristianson, som lika gärna kunde ha varit den fördömda Lilith själv. En förförerska, utsedd att locka dig i förfallet. Trots att du ville försjunka ner i historieböckerna under lektionstimmar, fick hon ditt huvud att ständigt vändas mot henne för att se det svarta hårsvallet, de målade naglarna, den sköra kroppen. Åtrån inom dig visste inga gränser, och du skrämde när du kom underfund med att djävulen invaderat din kropp och styrde dina handlingar totalt. Du visste inte vad du gjorde. Det var inte ditt fel. Satan. En eftermiddag stod du inte ut längre. När skolan var slut för dagen - en dag i mitten på december - väntade du utanför skolbyggnaden på Emilia. Det var inte svårt att få henne att följa med dig.

Du tog henne. Du tog henne hårt. Kyrkgolvet var isande kallt, men hon var varm och hennes kropp var smäcker som en orms. Hon skrek och grät, men djävulen, som nu behärskade hela ditt sinne, fick dig att fortsätta och stöta

hårdare och hårdare. Hon förtjänar det, tänkte du, samtidigt som du skrek ut din åtrå. Satan. Efteråt släpade du ut henne vid skogsbrynet och lät henne springa därifrån i all sin nakenhet. Du såg henne aldrig mer, men djävulen gjorde återbesök.

Samma år som du blev 25 år gammal vigdes du till präst. Det var en stolt dag för din far, som dog senare samma år, att se dig i all din prakt, med prästkrage och prästskjortan. Biskopen gästade ert hem för ett par dagar och du upplevde en stolthet och en lättnad, som du aldrig känt förut. Stolt över att du hade nått ditt mål, och lättnad över att du nu, äntligen hade stadgat dig en plats vid Guds sida. DU skulle inte bli fördömd. Du var fri från synd.

Arbetet fortsatte sin gilla gång och allt var bra du fick en församling att predika för. Du kände att de förstod vad du menade med himmel och helvete och ingen av dem vågade synda!

Satan tog fortfarande till och från över

dig, men detta var inget du kunde göra åt. Det var satan och inte du som gjorde det där mot flickorna.

På senare år har du blivit familjeprest hos Hellsing. Framför allt då Robert Hellsing, men den mannen är utom all räddning. Han har bara familjeprest för att fina familjer ska ha det. Men du kan ju försöka rädda andra inom familjen.

Han har nu bjudit in dig på hans 50-års fest. Du skulle aldrig kommit om du visste att det skulle bli så här. Fulla människor överallt, detta är syndens boning. Du står just nu och pratar med Robert och en underbart vacker kvinna vid namn Malin. Hon har allt. Nej! Hon är inget, men du kan känna hur Satan börjar slita i din kropp igen.

